

Nr 338.

Av herrar **Pettersson** i Dahl och **Olsson** i Mellerud, om skyndsamt utredning rörande laboratoriepersonalens utbildningsförhållanden.

Utbildningen av laboratoriepersonal inom sjuk- och hälsovården sker f. n., dels vid sjuksköterskeskolorna, dels vid de stora statliga och kommunala laboratorier. Vid sjukhusen utföres det kliniska laboratoriearbetet till övervägande del av vid sjuksköterskeskolorna utbildade s. k. laboratoriesköterskor, medan sådana laboratorier som statens bakteriologiska laboratorium, statens institut för folkhälsan, statens veterinärmedicinska anstalt, Stockholms sjukhusdirektions bakteriologiska centrallaboratorium m. fl. i stort sett använda sig av personal, utbildad inom vederbörande laboratorium.

Laboratoriesköterskorna ha en elevtid omfattande 3 å 3½ år, varav mellan 4 och 9 månader utgöras av laboratorieundervisning. Härtill kommer för en mindre del av eleverna en av medicinalstyrelsen anordnad kurs på 2 å 3 månader vid karolinska institutet. Omkring 2 år av utbildningen ägnas åt sjukvårdsarbete, vilket måste anses mindre rationellt, då härigenom utbildningen i andra och viktigare hänseenden eftersättes.

De stora laboratorier, som själva utbilda sin personal, antaga såsom elever flickor med realexamen, normalskolekompetens eller studentexamen som underbyggnad. De uppläras undan för undan, men få i allmänhet ingen eller alltför knapphändig teoretisk undervisning. Även den praktiska undervisningen är icke så systematisk och omfattande, som erfordras för de kommande arbetsuppgifterna.

Såväl den naturvetenskapliga forskningskommittén som de medicinska högskolornas organisationskommitté ha framhållit behovet av en ordnad laboratoriebiträdesutbildning. Av kommittéerna framlagda förslag ha dock ej lett till någon lösning av frågan. Från 1946 års sjuksköterskeutbildningskommitté synes ej heller något förslag vara att förvänta.

Den nuvarande utbildningen av laboratoriesköterskor och laboratoriebiträden är som framgår av det anförda icke tillfredsställande. För att ernå en rationell utbildning synas de två utbildningsgrenarna böra sammanslås och särskild central utbildningsanstalt upprättas. Detta torde vara desto mera angeläget, som därigenom rekryteringsförhållandena säkerligen skulle förbättras.

Av vad ovan anförts torde framgå, att en skyndsamt utredning av hithörande förhållanden är av nöden. Med häsyn till nuvarande statsfinansiella läge torde därvid till en början böra undersökas i vad mån, utan alltför höga kostnader, en provisorisk förbättring av i synnerhet teoriundervisningen

kan åvägabringas. Vidare bör prövas i vad mån en samverkan mellan olika utbildningsorgan är möjlig att genomföra.

Oavsett vilka provisoriska åtgärder, som kunna föreslås, bör emellertid utredningen taga sikte på en definitiv utformning av laboratoriepersonalens utbildningsfråga. Frågan om enhetliga tjänstebenämningar bör därvid även prövas. Det bör i detta sammanhang beaktas, att i utlandet utbildningen av nämnda personal står på en helt annan nivå än i Sverige. I Schweiz försigår utbildningen vid laboratorieskolor under en tid av 1—2 år, beroende på skolunderbyggnaden. I Förenta staterna finnas icke mindre än 260 auktoriserade laborantskolor, med en utbildningstid av 3—4 år. I Tyskland är utbildningstiden 2 år. Utbildningen avslutas i varje land med examen, varvid erhålles diplom, certifikat eller legitimation. Det må framhållas, att den i utlandet organiserade utbildningen givit de allra bästa resultat och varit ägnad att i hög grad befrämja laboratoriernas verksamhet.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen ville besluta, att i skrivelse till Kungl. Maj:t
anhålla om skyndsam utredning rörande laboratoriepersonalens utbildningsförhållanden.

Stockholm den 26 januari 1951.

Anders Pettersson

i Dahl.

C. P. Olsson

i Mellerud.